

O ADVENTNÍM ČEKÁNÍ

(Krnov, 8.12.2024)

I.čtení: evangelium podle Lukáše 1,5-25.57-64

II.čtení: evangelium podle Matouše 27,45-46 + 28,1-6

Četl jsem před časem velmi zajímavou knížku, rozbor moderní kultury, kultury zábavy a nudy. Autor tam má mimo jiné zajímavou kapitolu o trpělivosti a vyčkávání. Nebo spíš o netrpělivosti a nedočkavosti. Píše tam, že právě netrpělivostí se dnešní konzumní svět liší od dob dřívějších, kdy lidé věděli, že je třeba člověku trpělivosti, a kdy uměli čekat. Dnešní kultura člověku vnucuje, že na nic čekat nemusí, že všechno může mít hned; jako vždy se před Vánocemi objevují zákeřné nabídky typu – odveďte si zboží hned a plaťte až později...

Advent je dobou očekávání. Dokonce i nekřesťané dnes advent uznávají – jako dobu vyhlížení Vánoc – děti Vánoce vyhlížejí, aby už dostaly dárečky a zažily krásný čas rodinné pohody u stromečku; hospodyňky Vánoce vyhlížejí, aby už mohly přestat uklízet a kuchtit. Křesťané procházejí adventem a těší se na Vánoce, kdy si připomínáme narození Kristovo.

Všichni něco očekávají, vzduch je napjatý nadějí. A o ní většinou v adventu mluvíme.

Jenže advent nepřináší jen zvěst o očekávání a splněných nadějích... mluví taky o čekání – k němuž je třeba trpělivosti a které někdy člověku pěkně leze na nervy.

Určitě jste někdy stáli za sychravého odpoledne na zastávce a vyhlíželi autobus... jak se člověk musí obrnit, aby čekání vydržel!

A jsou ještě horší čekání... Mnozí známe dobře čekání nemocniční – kdy člověk čeká, jestli se uzdraví a kdy to přijde; bezmoc, kdy člověk nemůže nic udělat, nemůže nic uspišit, nemůže ukrátit utrpení blízkého člověka anebo svoje, prostě musí jen čekat.

Často to čekání nechápeme, nevidíme v něm smysl, nechce se nám čekat... Ale čekání je nutné.

Advent mluví i o takovémto čekání.

Když se podíváme do Písma, najdeme tam často příběhy o čekání. My si z něj většinou vybíráme jen očekávání. Biblické příběhy nám časově velmi zplošťují: známe jejich začátky i konce, čteme je na jedno nadechnutí, takže nám z toho občas vypadnou časové intervaly:

Například Ježíš – v zoufalství na kříži vyslovil vážnou otázku: „Bože, proč jsi mne opustil?“

My ji obvykle bereme jako nezodpovězenou.

Ale to přece není pravda!

Hospodin na ni odpověděl, i když až za 3 dny! Vzkříšením Ježíše z mrtvých! Proč jsi opustil? Neopustil – vzkřísil Jej z mrtvých.

Zachariáš zažil setkání s Božím poslem. Zvláštní duchovní zážitek, oslovení, zaslíbení... a přece jej čeká skoro rok čekání na naplnění zaslíbení. A to čekání velmi zvláštního – mlčenlivého, němého.

To čekání bylo přímo nakázáno Hospodinem!

Když budete procházet Biblií od začátku do konce, zjistíte, že tam zřídka najdete okamžité odpovědi nebo vysvobození.

Bible svědčí o úžasném Božím jednání, ale někdy si neuvědomujeme, že mezi krátkými úseky, které známe z Biblických příběhů, leží někdy dlouhý čas Božího mlčení nebo přinejmenším lidského neslyšení.

Často bychom chtěli mít i Boží odpovědi hned, a vztekáme se jako malé děti, když na ně musíme čekat.

Vždycky mě fascinovala souvislost mezi biblickým Štěpánem a apoštolem Pavlem, nebo mezi svatým Augustinem a modlitbami jeho maminky Moniky, později také svatořečené.

Příběh Štěpánův jistě znáte: horlivý svědek Kristův, který směle kázal o Ježíši Mesiáši dokonce i před soudem a který se v jámě, když ho ubíjeli kamením, modlil, aby jeho popravčím Bůh odpustil. Mládenec jménem Saul sice nebyl přímo mezi těmi, kdo házeli kameny, ale hlídal jim věci a schvaloval celou exekuci. O nějaký čas později (nevíme, za jak dlouho, ale pravděpodobně to bylo několik let) zažil tento mladý muž zvláštní zjevení cestou do Damašku, obrátil se k tomu Ježíši, k němuž se modlil Štěpán, a stal se z něj apoštol, zvaný Pavel. Paradoxně i on byl nakonec neprávem odsouzen, vězněn a popraven – pro víru v Krista. Mají tyto příběhy nějakou souvislost? Já věřím, že mají – totiž tu modlitbu Štěpánovu.

Augustin žil v pátém století po Kristu a byl to velký intelektuál a filosof, užíval si život a byla mu k smíchu křesťanská víra jeho matky, natožpak její modlitby za jejího nevěřícího syna. A představte si – maminka umřela, a nikdy se nedověděla, že její synek prožil zvláštní oslovení Boží, které převrátilo jeho život naruby. Stal se z něj kazatel, a později dokonce biskup; napsal množství knih, které ovlivnily křesťanské myšlení celého středověku a čtou se s oblibou až dodnes. Byla tady souvislost? On sám píše, že ano, že Bůh vyslyšel modlitby maminčiny a ukázal mu cestu k obyčejnému Ježíši, Ukřižovanému a Vzkříšenému.

Pán Bůh odpovídá na naše otázky – uděláme-li si čas a počkáme na odpovědi.

Proto ještě v poslední adventní neděli připomínejme si Boží výzvu k trpělivosti – advent je dobou čekání. Bible nás ujišťuje, že se dočkáme, že Boží zaslíbení jsou jistá a nezvratná. Dokonce na Vánoce čteme o jejich naplnění...

Někdy si ovšem člověk musí počkat.

Učedníci počítali s tím, že Kristus se vrátí velmi brzy. Pak věřili, že nezemře první generace křesťanů, než to nastane.

Dnes jsou to dva tisíce let a my věříme, že Pán Bůh stále vyčkává a dává příležitost, aby všichni lidé mohli uslyšet zvěst o spáse a dostali šanci činit pokání a uvěřit evangeliu.

A tak se nebojme čekat a obrňme se k tomu trpělivostí a vírou...

Pane Ježíši Kriste,

Děkujeme Ti za všechna Tvá Slova a zaslíbení.

Věříme, že skutečně každé z nich naplníš – ve správný čas.

Prosíme Tě, nauč nás trpělivosti, ať nevzdáváme očekávání

A ať Tě vyhlížíme s nadějí a s aktivní láskou ke všem našim bližním.

AMEN